

Plejadisch-plejarische kontaktní zpráva

Rozhovor mezi Ptaah z Federace Plejaren a »Billym«, Eduardem Albertem Meierem, BEAM

Pětistý jedenačtyřicátý kontakt

Sobota, 2. června 2012, 14.16 hod.

Billy Ahoj, tak už jsi tady, milý příteli. I dnes postupovala korektorská práce plynule kupředu a byla rychle vyřízena.

Ptaah Bylo to potěšitelné.

Billy Jestli dovolíš, mám nejprve nějaké otázky.

Ptaah Proti tomu nemám námitek.

Billy Dobrá, první otázka se vztahuje na jednu zvláštní událost, o níž mi referoval/a ..., kterou ale nechci otevřeně tematizovat, jelikož by jinak jistí lidé mohli říkat, že se přece jedná o bláznovství a že ten chlap patří do cvokárny. Tedy, věc je ta ...

Ptaah Ta věc vzbuzuje skutečně velmi podivný dojem, ale lze ji patrně vysvětlit následovně: (...) Z naší strany jsme nečinili nic takového, a tudíž zbývá jen to podané vysvětlení.

Billy Pak se tedy musela v myšlenkovém a pocitovém světě nejprve objevit důležitá změna, aby se to vše mohlo udát takříkajíc jako opožděná reakce.

Ptaah To vysvětluje tuto věc, ano. Bez této změny by se to vše bývalo nemohlo udát.

Billy Pak mám další otázku: Když jsem se podíval do kontaktních zpráv, tak jsem zjistil, že jsme při různých oficiálních kontaktních rozhovorech krátce něco probírali o nanotechnice. Mluvili jsme také o tom malém kontrolním disku – bylo to při 300. kontaktním rozhovoru, 24. dubna 2001 –, k němuž jsi řekl, že vykazuje paměťovou kapacitu 74 exabytů. Krom toho jsi oficiálně hovořil i o tom, že nanočástice jsou krajně škodlivé pro zdraví lidského organismu; ale o tom, co se může vdechováním takovýchto částic ještě objevit za následky kromě různých druhů rakoviny a plicních chorob atd., jsi už nic dalšího neříkal.

Mě by zajímalo, jak nanočástice v lidském těle vlastně působí, kde se hlavně vyskytují a jaký vliv vyvíjejí na orgány.

Ptaah O výskytu nanočástic je nutno říci, že jsou přítomné prakticky všude, a pozemšťané je generují také motory spalujícími benzin a naftu a kouřem ohňů, avšak vyskytují se rovněž při neřesti kouření, při vypařování a rozprašování chemikálií a ve všemožných dalších látkách. Nanočástice jsou generovány též práškovitými substancemi, ohňostroji, otěrem pryže a mnoha jiných měkkých i tvrdých materiálů. Rovněž i nejjemnější prachové částice v atmosféře odpovídají nanočásticím, stejně jako nejjemnější vývrhy a kouřové jevy z výbušných látek všech druhů, k nimž patří i jaderné a vodíkové bomby a munice všech palných zbraní, jakož i lehkých a těžkých děl všeho druhu. Obrovská kvanta nanočástic generují taktéž všechny rakety svými explozními emisemi – tedy i takzvané kosmické rakety a vojenské naváděcí zbraně. Velká množství nanopartikulí obsahují velmi četné výrobky, jež pozemšťané každodenně používají, a k těm se neřadí jen mikrovláknenné tkaniny a všemožné důležité i nedůležité spotřební artikly, nýbrž i jisté potraviny – aniž by o tom spotřebitelé věděli, protože není dána povinnost je značit, a lidé se před nimi tedy nemohou chránit a nemohou se dotyčných produktů vyvarovat. Nutno je také říci, že prakticky každá tekutá, měkká i tvrdá látka, resp. každý materiál může být rozbíjen, rozměňován, rozprašován, vypařován a zjemňován do té míry, že z něj budou vznikat částice o velikosti nanopartikulí, což pak může vést k nezměrným nebezpečím nejrůznějších podob, jako mimo jiné k explozím, jak přece sám víš ohledně nanopartikulí tvořených kovy, obilnou moukou, pilinami a drtinami atd., resp. jejich prachy, jež jsou maximálně výbušné. Dospějí-li ovšem nanočástice do lidských pórů a do potravy, a tím i do těla – zvláště však vdechováním do dýchacích orgánů, a tím i do plic –, tak pronikají bariérou do krve, a nasycují tak orgány, čehož nezůstane ušetřeno ani srdce a mozek; to nakonec celkově vyvolává různorodé nemohy, počínaje všemožnými náchylnostmi, záněty a alergiemi, pokračuje těžkými i nejtěžšími nemohy mnohého druhu – včetně rakoviny – a konče selháním různých orgánů, což pak vposled vede i ke smrti.

Billy Velmi neradostné. Nano přece znamená latinsky »trpaslík«; ale jakpak je vlastně velká taková nanočástice?

Ptaah Každé nepatrné nanozrníčko je menší než 100 nanometrů, přičemž nanometr vykazuje svou velikostí činitele 10^{-9} .

Billy Což tedy odpovídá jedné miliardtině metru a to zrníčko je několiksetkrát tenčí než jemný lidský vlásek.

Ptaah Správně.

Billy Díky tomu teď i rozumím tvému vysvětlení z roku 2001, kdy jsi říkal, že ten nový kontrolní disk, který jste umístili do výše několika set kilometrů a který má plochu 4 milimetrů a tloušťku jednoho (1) milimetru, vykazuje kapacitu 74 exabytů, tedy 74 triliónů bytů. Do tohoto nepatrného kontrolního přístroje je přece také ještě zabudován nějaký generátor nebo něco podobného, jakož i pozorovací zařízení, vysílač a přijímač. Je na něm také nainstalován přístroj na obrazové snímání, s jehož pomocí lze nanejvýš jasně a ostře, s přesností na centimetr, pořizovat na Zemi obrazové záznamy, jak jsi jednou na soukromé úrovni podotkl.

Ptaah I to je správně.

Billy Pak mám ještě jeden dotaz ohledně soch buddhů atd., které před lety zničili ti extrémně fanatictí tálibánci; je možné, že až se ta cizí vojska stáhnou z Afghánistánu, tak tihle tálibánci zastávající fanatický islamismus budou ničit další takovéto věci, které jsou deklarovány jako světové kulturní dědictví? Podle mého názoru se to může dít nejen vinou Tálibánu, ale i jinde vinou dalších extrémně fanatických islamistů, neboť fanaticismus a falešné fundamentalistické bludy přece neznají mezí, a proto tihle islamističtí fanatici – kteří přece nejsou opravdovými muslimy, ale zvrácenými fanaticky trpícími bludnou

sektářskou vírou – chtějí i všude zřizovat takzvané Boží státy a zavádět šariu, kterou chtějí ve svých věrských bludech realizovat pomocí mučení a vraždění.

Islamisté na severu Mali ničí památky Timbuktu zapsané na seznamu UNESCO

Vzácné památky v Timbuktu jsou v ohrožení. Vyznavači fundamentalistického islámu je považují za tmářství a začali je ničit. Hrobky na severu Mali jsou přitom zapsány na seznamu světového dědictví UNESCO.

Tradiční stavby v Timbuktu | Zdroj: Reuters

Hlavní žalobce Mezinárodního trestního soudu označil jejich ničení za válečný zločin, který by bylo možné stíhat. Islamisté napojení na teroristickou síť Al-Káida ale v likvidaci památek pokračují.

Krumpáče a trhavina, těmito zbraněmi bojují islamisté z organizace Ansar Dine proti údajnému tmářství. Hrobky svatých mužů sůfismu považují za projev modlářství a začali je bourat.

Výzvy celého světa, aby destrukci památek zastavili, ignorují. V Timbuktu, které bylo před pěti sty lety centrem islámské učenosti, stojí 333 hrobek světců. 16 z nich je na seznamu UNESCO.

Afrikanista Jakub Kydlíček z Filozofické fakulty Západočeské univerzity ve Stalo se dnes vysvětlil, že ničitelé mají jinou představu o podobě islámu, než je reálné praktikování islámu v celé západní Africe.

„Musíme si uvědomit, že islám přišel do Afriky už ve středověku. Pevně se tu zasedl už ve 13. a 14. století. Docházelo nejen k tomu, že obyvatelstvo dnešního Mali bylo islamizováno, ale samozřejmě i některé místní zvyky zanechaly stopy na praktikování islámu. Hovoří se tedy o islamizaci Afriky, ale i o afrikanizaci islámu.“

„Tato podoba tradičního a vžitého afrického islámu se nelíbí islamistickým fundamentalistickým skupinám,“ upozornil Kydlíček. „Jedna z hlavních věcí, která se jim nelíbí, jsou hrobky svatých mužů. Nepovažují to za čistý islám.“

Islamisté hrozí, že všechny tyto svatyně zničí. Sever Mali ovládli islamisté poté, co se po březnovém vojenském puči v Mali zhroutil centrální vláda.

Milan Kopp, Jaromír Marek, Jan Richter

Zdroj: https://www.irozhlas.cz/zpravy-svet/-islamiste-na-severu-mali-nici-pamatky-timbuktu-zapsane-na-seznamu-unesco_201207022142_mkopp

Ptaah To, co se odehrálo v Afghánistánu ze strany islamistického Tálibánu, který podléhá extrémně fundamentalistické bludné víře a který ničil světové kulturní dědictví, se může za jistých okolností kdykoliv opakovat, k čemuž ale nedisponujeme poznatky z předhlížení budoucnosti. V zásadě všeobecné pohledy do budoucnosti již nečiníme, jak jsem ti vysvětlil již před delší dobou. V tomto ohledu činíme

už jen pozorování, jež se zakládají na starých pohledech do budoucnosti, které z důvodu své vlastní informovanosti dále sledujeme. Z toho důvodu toto činíme i obecně ve vztahu k celovětovému extremistickému, fundamentálnímu islamismu, přičemž v současnosti například pozorujeme – na základě faktorů spočívajících na již dříve provedených pohledech do budoucnosti – události v africkém státě Mali, kde se rýsuje totéž islamistické, fundamentálně extrémní bludné počínání vedoucí k ničení světového kulturního dědictví, jako tomu bylo v Afghánistánu ze strany Tálibánu.

Kamenné oběti válek: Smutný konec památek

24. května 2013 • 11:17 Autor: Stanislav Drahný, Vyšlo v ABC 8/2013

Není běžné, aby dnes lidé svévolně zničili unikátní památku starou mnoho století, protože jim připadá bezbožná. Ale právě to se stalo v africkém městě Timbuktu stejně jako v jednom afghánském údolí.

Zničené památky Timbuktu

Bourání hrobek islámských světců v legendárním Timbuktu nám připadá jako něco úplně nesmyslného. Jen si to představte: Hordy mužů vyzbrojených krumpáči se – za nesouhlasného přihlížení většiny místních obyvatel – vrhají na starobylé islámské svatyně, které patří mezi památky světové organizace UNESCO. Ač jsou sami také přívrženci islámu, připadá jim, že hrobky jsou v rozporu s koránem, svatou knihou všech muslimů. Je to, jako bychom zbořili poutní kostel na Svatém Kopečku u Olomouce nebo chrám svatého Mikuláše na pražském Malostranském náměstí, protože by nám jejich barokní výzdoba s nahými andělíčky připadala necudná a málo zbožná.

Město z nepálené hlíny

Timbuktu na břehu řeky Niger v středoafrickém státě Mali vzniklo jako obchodní stanice před více než tisíci lety. Tedy přibližně v době, kdy v Čechách vládl svatý Václav. Město bylo stále bohatší a bohatší, protože zde vedla obchodní stezka z jihu na sever napříč Saharou a řeka Niger zajišťovala dostatek vody pro žíznivé velbloudy. Ve 14. století už v Timbuktu žilo sto tisíc lidí a možná i více. Stalo se významným centrem vzdělanosti s množstvím univerzit a islámských škol.

Na konci světa

Pro evropské cestovatele bylo Timbuktu opředeno mnoha mýty. Protože křesťané měli už od středověku vstup do města zakázán, mohli jen snít o jeho bohatství. V 18. a na počátku 19. století se ho pokoušela navštívit řada dobrodruhů, většina z nich však cestu nepřežila. Prvním úspěšným byl až v roce 1828 Francouz René Caillié. Pomohla mu znalost arabštiny a islámu, díky které se vydával za Egyptana. Nejenže pronikl do Timbuktu, ale dokázal se i v pořádku vrátit. Timbuktu bylo tak utajené, že anglický výraz „go to Timbuktu“ dokonce překládáme do češtiny jako „jít do Tramtárie“. Něco na tom může být, dodnes sem příjezd nevede ani asfaltová silnice.

Válka Tuaregů

Dnes stejně jako před staletími žijí v oblasti Timbuktu a dále na sever kočovní Tuaregové. Tito lidé, kteří žijí na obrovské ploše Sahary, vždy toužili po samostatném státě. V historii vedli už několik povstání. Neúspěšně. Až v poslední době, po porážce libyjského diktátora Kaddáfího, získali zbraně z jeho skladů. Zároveň do severního Mali začali přicházet ozbrojení muži, často radikální vyznavači islámu, kteří zvrátili zdejší poměr sil. Tuaregové ve spojení s nově příchozími vytlačili armádu a vyhlásili nezávislý stát. Jenže hned poté, co povstalci porazili malijskou armádu, začaly mezi Tuaregy a islamisty spory. Tuaregové v nich prohráli a museli opustit město.

Ničení hrobek

Radikálové pak zavedli v Timbuktu vlastní pořádek a loni v létě začali ničit místní památky. Dílo zkázy dokončili v prosinci a na počátku ledna. Tehdy vláda v Mali požádala o pomoc v boji Francii. Ta poslala vojáky, kteří poměrně rychle radikální islamisty z Timbuktu a dalších měst v saharské části Mali vytlačili. I k radosti jejich bývalých spojenců – Tuaregů.

Povstalce vedl k ničení středověkých památek názor, že si Alláh existenci hrobek islámských svatých nepřeje, protože mezi věřícími a Bohem nemá být žádný zprostředkovatel. Tuaregové – ač jsou pochopitelně také muslimy – nesli ničení hrobek a dalších památek velmi těžce. Proti islamistům si však netroufli vystoupit.

Konec obřích Buddhů

Památky v Timbuktu však nejsou jediné, které byly zničeny v posledních letech. Podobně dopadly i skoro dva tisíce let staré sochy obřích Buddhů v údolí Bámján na území dnešního Afghánistánu. Také ony patřily do kulturního dědictví UNESCO. Místní fanatici je historii poškodili už několikrát, ale dvě obrovské sochy (53 a 38 metrů vysoké) vytesané do pískovcové stěny odolávaly po staletí. Až do roku 2001, kdy vůdce radikálního tálibánského hnutí Umar přikázal, aby byly zlikvidovány pomocí výbušnin a dělostřelectva. Islám totiž zabraňuje zpodobňovat lidi nebo zvířata s tím, že toto privilegium patří pouze Bohu. Obyvatelé údolí proti ničení soch protestovali marně.

Uprchlíci místo soch

Buddhy pravděpodobně začali stavět místní lidé už ve 3. století. Oba byli vytesáni přímo do pískovce, jemnější detaily udělali předkové dnešních Afghánců ze speciální „omítky“ vyrobené z bláta, slámy a štuku. Původně byly obě sochy pestře zbarvené. Velký Buddha byl natřený na červeno s pozlacenýma rukama a tvářemi, menší byl vícebarevný. V útesu, kde památky stály, je dodnes celá řada otvorů, ve kterých stávaly menší sochy a buddhistické svatyně. Dnes v nich přežívají uprchlíci, které válka vyhnala z jejich domovů. Jejich ohně už většinu starých fresek nenapravitelně zničily.

Půjdou opravit?

Archeologové a historici nyní sní o tom, že by se jim mohlo podařit obří sochy zrekonstruovat. Při pohledu na hromady kamenné suti, která po nich zbyla, to vypadá naprosto nemožně. Odborníci ale říkají, že u menšího osmatřicet metrů vysokého Buddhy to není vyloučené. Hromada kamenů by snad mohla být alespoň částečně sestavena s pomocí pěnového betonu.

Husité byli podobní

Než začneme považovat islámské bojovníky (po pravdě řečeno, v Timbuktu i Bámjánu šlo spíše o teroristy) za barbary, je třeba si vzpomenout, že v Evropě a dokonce i v Čechách k podobným věcem docházelo také. Proslavení ničitelé památek byli husité. Možná jste už sami slyšeli při návštěvě nějakého hradu, že toto místo vypálily a vydrancovaly husitské hordy. Husité se domnívali, že v katolických kostelech probíhá modloslužebnictví, a podle toho se k nim chovali. Zlato a další cennosti většinou odnesli, umělecká díla rozbili a zapálili.

Autor: Stanislav Drahný, Vyšlo v ABC **8/2013**

Billy A kdypak se toto uskuteční?

Ptaah Odehraje se to již za méně než čtyři týdny.

Billy Pak je to tedy prakticky předpověď.

Ptaah To není fér, můj příteli, neboť tu jsem učinit nechtěl.

Billy Nech to plavat, milý příteli. Možná že to ode mě bylo skutečně ošklivé, ale kdo se ničeho neodvází, nic nezíská. Mimoto jsi přece své slovo neporušil, jelikož jsi přece nezamýšlel učinit předpověď. Vlastně jsem tě zmátl a vylákal jsem z tebe odpověď, a tak jsi jednoduše rychle a bez uvážení odpověděl.

Ptaah Můžeš to tak vidět, ano, ale je mi to trapné.

Billy Trapné ti to ale být nemusí, protože jsi přece nejednal úmyslně v tom smyslu, že bys chtěl porušit své slovo. Nech to plavat. Podívej, tady jsem napsal nový článek s titulem »Moc správných slov a správného chování«, který ti chci potom dát i přečíst. Má ovšem o něco více než šest stran A4, a tak by sis ho měl možná přečíst později. Bernadette si myslí, že bych ho měl začlenit do bulletinu a že by z něj měla být také později vytvořena brožura A6. Chci ti ho dát přečíst proto, že se ona i já domníváme, že mu náleží místo i v dnešní kontaktní, rozhovorové zprávě.

Ptaah Povrchně si jej mohu nyní prohlédnout, což si nevyžádá příliš mnoho času, pokud souhlasíš?

Billy Proti tomu nemám námitek. Tady, prosím, ten výtisk si pak můžeš vzít s sebou.

Ptaah Děkuji (čte).

Moc správných slov a správného chování

Existuje jeden Tvořivě-přírodní zákon a jedno doporučení, které uvádějí, že správná slova a správné chování přinášejí užitek a přátelství každému člověku, který jich užívá, a zaručují mu též slušné, čestné a důstojné vedení života. V tomto ohledu má zásadní hodnotu také upřímnost a skromnost, jakož i neusilování o vliv a moc v negativním smyslu, v jakém o ni usilují tak mnozí lidé. Mnozí takovýto vliv a moc mají nebo je chtějí mít a jsou jimi natolik zaslepeni, že se jich nedokážou zřít a osvobodit se od nich, neboť je v nich vše příliš hluboce zakotveno. Tvořivě-přírodní zákony a doporučení ovšem od základu učí, že člověk sice má sám nad sebou pozitivně vládnout vši myslitelnou, nezbytnou mocí, avšak nemá tuto moc negativním způsobem vykonávat nad bližními. Vlivem jakékoliv chybné výchovy ze strany vychovávajících, jakož i vlivem chybné sebevýchovy, se člověk učí dychtivosti po ovládnání bližních a po moci nad nimi. To je zcela v rozporu s tím, co určujícím způsobem předkládají Tvořivě-přírodní zákony a co doporučují Tvořivě-přírodní doporučení: Mezi všemi formami života má vládnout absolutní rovnost. Všechna stáda živočichů, jakož i všechna lidská seskupení, rodiny, organizace a státy atd. sice potřebují směřodatné vedení, nicméně Tvořivě-přírodní zákonitosti a doporučení stanovují, že toto vedení má probíhat v rovnocennosti s vedenými a nemá je negativním způsobem ovládat či nad nimi vykonávat moc. Tytéž zákony a doporučení Tvořivě-přírodního původu učí, že člověk nemá bojovat o moc, aby ovládal své bližní, nýbrž že se jim všem má v rovnocennosti postavit na roveň. Avšak toho si lidé na Zemi nikterak nevíšimají, neboť se vinou chybné výchovy, jakož i z nepochopení a neznalosti Tvořivě-přírodních zákonitostí stali sobeckými, egoistickými a lačnými moci. Důsledkem toho je, že většina lidstva bojuje o svou moc, drží se jí všemi myslitelnými nekalými prostředky a upírá a odnímá ji ostatním. To činí jak nejprostší lidé, tak i vysocí funkcionáři vlád, náboženství, sekt, hospodářství atd. Faktem je, že se neuvěřitelně silně bojuje o moc a ovládnání bližních, na které se nahlíží jako na spodinu a poddané a kteří od těch, již dychtí po moci a ovládnání, nemohou očekávat vskutku nic lidského.

Zaměříme-li se na okolnosti ovládnání a vykonávání moci nad bližními pozorněji, můžeme shledat, že jde-li o to, chopit se moci, nedostává se ke slovu ani upřímnost a slušnost, ani lidskost, čest a důstojnost. Zvláště v tomto stadiu dosahování moci se bezohledně bojuje všemi negativními, zlými a nekalými prostředky; a je-li onen cíl, uchopení moci, skutečně dosažen, potom se vždy najde dostatek hloupých přívrženců, kteří dotyčným vítězům jásají vstříc – a to i tehdy, jsou-li jimi do krve týráni. Kolbiště bojů o moc má nejrůznější podoby a mnozí do něj vstupují proto, aby krok za krokem dosáhli dominance nad bližními. Avšak skutečně to jde i jinak, a sice tak, že se člověk opravdu stane člověkem a bude ovládat jen sám sebe vykonáváje moc jen sám nad sebou, přičemž svou vlastní osobu postaví ve cti, důstojnosti, rovnosti a rovnocennosti na roveň svým bližním. To však dokážou jen nemnozí, neboť lidé nevědí, jak to musí fungovat a jak se onoho správného chování musejí dopracovat. Vskutku jsou to pouze nemnozí, u nichž se schopnost správného jednání a konání prosadí. Většina ostatních je závislá na negativních pravidlech moci, a proto se zákonitosti rovnosti a rovnocennosti nedostávají ke slovu, stejně jako ani skromnost, čest, upřímnost a důstojnost, přičemž pouze těmito hodnotami může člověk skutečně posílit svoji vnitřní a vnější pozici. Získá-li člověk jednou vládu a moc sám nad sebou, byť se jí musí velmi namáhavě dopracovat, potom dojde k poznání, že nemusí prolamovat vládu a moc ostatních, neboť skutečnou hodnotu má jen vlastní síla, vláda a moc nad vlastní osobou, vlastním charakterem a vlastními pozitivně-vyrovnanými způsoby chování.

Ten, kdo má nad sebou moc a vliv, rozhoduje také zcela sám o tom, jakým způsobem bude upřímně, čestně, spravedlivě, láskyplně a důstojně respektovat své spolubližní, jak s nimi bude zacházet a jak je, bude-li zvolen do vůdčí pozice, lidsky povede, aniž by nad nimi negativně vykonával moc. Ten, kdo své spolubližní vede s otevřeným a upřímným úsměvem, jedná s nimi slušně a s respektem a přistupuje k nim rovnocenně, rovnoprávně a s veškerou úctou, ten je vskutku člověkem, který druhými nemanipuluje. S lidmi manipulují jen ti, kteří propadli moci, ti, kteří neustále žijí podle pravidel dominance a považují se za něco mnohem většího, než co ve skutečnosti jsou. Opravdový člověk je ale dalek vší dominance, neboť dbá na to, aby se svým spolubližním v každém ohledu stavěl na roveň, takže se také v každém myslitelném a nezbytném ohledu chová tak, aby jimi byl pokládán za rovnocenného a rovnoprávného. To znamená, že opravdový člověk své upřímné a správné způsoby chování, jakož i svá slova neustále utváří tak, aby z nich vyvstávala důvěra a sounáležitost. Používat správná slova a správné způsoby chování však rovněž předpokládá, aby člověk – bez jakékoliv ambice chtít bojovat o moc – vše správně vnímal a vše správně chápal, aby věci nepochopil chybně a nečinil chybná rozhodnutí. V zásadě je přitom nezbytné dbát na to, aby lidé, na něž jsou slova směřována a jimž jsou prezentovány způsoby chování, vše správně přijali, pochopili a také rozpoznali upřímnost a důstojnost toho všeho. Stane-li se tak, potom budou počestní lidé – vyjma kverulantů, všeználců, zlovolných kritiků, lhářů a pomlouvačů atd. –, na upřímnost dotyčných slov a způsobů chování slyšet a budou reagovat odpovídajícím způsobem pozitivně. Zde je ovšem třeba uvážit, že i mocichtiví lidé chtějící ovládat své bližní používají tytéž metody, avšak absolutně nekalým a pro bližní škodlivým způsobem, díky čemuž mohou ovládat, vykořisťovat a podmaňovat si své přívržence.

Opravdový člověk, pro kterého upřímnost, čest, důstojnost, všechny ctnosti, svoboda, mír a harmonie znamenají v životě velké hodnoty, dbá na to, aby byl neustále svým vlastním pánem a mistrem nad sebou samým, aby ve všech věcech jemu náležejících sám rozhodoval a aby za úplně vše, za svou existenci a svůj život nesl sám vědomě a v plném rozsahu vlastní zodpovědnost. To také znamená, že se řídí pravidlem, že v případě bezpodmínečné nutnosti upozorní na svá práva, vědomosti, schopnosti, možnosti a smýšlení a hájí je v kruhu své rodiny, svých přátel a známých, jakož i na veřejnosti. Při tom se však nemá a nesmí ospravedlňovat, stejně jako se nemá a nesmí zcela izolovat a stáhnout od ostatních, neboť v případě nutnosti musí být neustále přístupný vysvětlení, pro něž může zvolit různé způsoby. Reagovat však nemá a nemusí na zlovolné, lživé, kritizující, rozumbradské a pomlouvačné útoky, nebude-li to v určitých speciálních situacích bezpodmínečně nutné. Takovýchto výpadů se

dopouštějí bez výjimky lidé hloupí a naivní a zpravidla samy vyznívají do prázdna. Pro každého člověka je však důležité, aby byl ve své cti, upřímnosti a důstojnosti, jakož i ve svých vědomostech, činech a způsobech svého chování do té míry vnímán a povšimnut ostatními, aby se nevytratil do ztracena. Pokud se však člověk o to, aby byl takto vnímán, nestará, potom bude prohrávajícím, neboť okolnost, že na sebe upozorní a zjedná si atributy uznání a respektu, vede k tomu, že je mu také přiznána ta hodnota, kterou si zaslouží. To však neplatí jen ve vlastní rodině, kruhu přátel a známých, nýbrž i obecně ve vztahu ke všem spolublížním, s nimiž člověk přímo či nepřímo přichází do kontaktu. Vskutku se má totiž situace tak, že všechno to, co bližní na jednotlivci či vícero lidech nevidí, jednoduše opomíjejí a nemá to pro ně žádnou váhu ani hodnotu. Je-li člověk se svým chováním, svými výroky, vysvětleními, skutky, činy a slovy vůbec povšimnut, potom nehraje vůbec žádnou roli, zdali to vše lidé vidí a vnímají pozitivně či negativně, dobře či špatně, nebo jaké titulky to vyvolává v médiích – důležité je pouze to, že lidé věc vůbec pozorují a vnímají a že titulky vzbuzují pozornost. Že se na základě toho pak objevují přátelé i nepřátelé, to je právě tak nevyhnutelné jako i skutečnost, že chce-li člověk získat přátele, tak se nutně vyskytnou i nepřátelé. V zásadě však platí, že člověk musí něco udělat – zaprvé aby obstál sám před sebou a zadruhé aby si jej jeho spolublížní povšimli a vůbec ho vzali na vědomí. Člověk tedy nesmí sám sebe podceňovat, protože jinak zůstane bez povšimnutí, bude ustavičně znevýhodňován a považován za hlupáka a naivu. Na druhou stranu se však zase nesmí velkolepě přeceňovat, neboť jinak bude vnímán už jen jako bezchybný svatý, zbožňován a vynášen do nerealistických výšin, což však nevyhnutelně vede k pýše, velikášství, sobectví, nadutosti, sebezpěčenění a namyšlenosti atd. Světlo člověka tedy musí sice neustále zářit, avšak právě jen v té správné intenzitě. Aby tomu tak bylo a zůstalo nebo to teprve nastalo, k tomu je zapotřebí neustále volit a pěstovat ta správná slova a ty správné způsoby chování, neboť správná slova a správné chování jsou hudbou, kterou lidé rádi poslouchají a vnímají.

Vskutku rozhoduje už jen jedno jediné slovo a jediná krátká věta, jakož i chování o tom, jak bude člověk posuzován. Slova a chování každého jednotlivce jeho bližní hodnotí, čímž vytvářejí soud, na jehož základě jej zhanobí, nenávidí, přezírají a opovrhují jím, anebo jej naopak respektují, váží si ho, milují ho, ctí, oceňují ho a prokazují mu vážnost. Ve styku s lidmi není pro jednotlivce nic tak efektivní a důležité jako jeho mluva, jeho slova a chování, jelikož na to jeho bližní hledí jako na nic jiného, a na základě toho jej posuzují a soudí. Svou mluvou, slovy a chováním usměrňuje jednotlivce myšlenky a city svých bližních zcela určitým směrem, čímž může získat mnoho přátel, anebo si udělat mnoho nepřátel, vždy podle toho, jak to vše na různé lidi působí. Mluva a už jen několik málo slov, jakož i chování může z přátel udělat nepřátele a z nepřátel přátele. Mluví-li však člověk správně a užívá-li těch správných slov a správných způsobů chování, tak to v každém případě vede k tomu, že se kolem něj shromáždí přátelé, kteří si jej budou vážit a budou ho respektovat, ctít, oceňovat a milovat. Při tom je však nevyhnutelné, že se objeví i lidé nepřátelsky smýšlející, tj. všeználcí, podvodníci, kritici a všelijací další odpůrci, kteří ze závidění a jiných nízkých pohnutek nejsou schopni uznat a přijmout, že ostatní na rozdíl od nich prokazují tyto velké hodnoty. Pro upřímného a dobrého člověka je však důležité se o tyto protivníky nestarat, jejich ubohého a zmýleného počínání si nevšímat a nechat je v něm jednoduše setrvat – to proto, že jakékoliv ospravedlnění vůči nim by je v jejich slabomyslném konání jenom utvrdilo, což nachází příčinu v jejich bezmezném hlouposti. O to důležitější je pro počestného člověka vědět, jak musí užívat své mluvy a svých slov, jaké chování musí projevoval, jak a kdy pro sebe získává velký užitek nebo jak a kdy si sám škodí. Užívat určitých slov je nesmírně důležité, neboť správná volba slov vytváří mnohá přátelství a přitahuje mnoho stejně smýšlejících; a nanejvýš důležité je to, aby člověk ve svém verbálním projevu nemluvil stále jen o sobě a svém »já«. Mluví-li už člověk sám o sobě, musí tak činit prostou a nesebestřednou mluvou, a to tak, aby vše vyložil jednoduchou řečí a prostými, skromnými slovy, aniž by se při tom vytahoval a prezentoval se jako hrdina. Člověk, který je o něčem schopen skromně, bez přehánění, prostě, nekomplikovaně a jednoduchými slovy zajímavě vyprávět, vždy generuje pozorné

posluchače a přátele, kdežto ten, kdo naopak vyzdvihuje jen sám sebe, chvástá se a přehání, sklízí pouze unuděnou reakci, nepozornost a nepřátelství.

Chce-li člověk získat přátele a být vážen, ctěn a oceňován, pak si musí utvořit upřímné a jisté stanovisko, jakož i myšlenky a city zaměřené na to, že je součástí veškerého lidstva, a to i tehdy vede-li jakožto jednotlivec svůj sobě vlastní život. Ovšemže může hovořit o sobě samém, vztahuje-li se něco pouze na něj samotného, avšak patří-li do jeho života a s ním souvisejících skutků a činů atd. nějaký spolublíží, pak je v každém případě neuctivé, neupřímné, nedůstojné, podlé, sobecké a pohrdlivé mluvit o nějakých věcech v 1. osobě, jsou-li přece ve hře i jiní lidé. Mluví-li člověk jen o svém »já«, jsou-li do něčeho zapojeni i ostatní, jako např. co do vlastnictví, majetku, práce, nějakého jednání nebo činu atd., pak je to nejen neférové a sobecké, nýbrž i lživé, podvodné a pomluvačné. Existuje-li tedy nějakým způsobem něco společného, pak nikdy neplatí »já«, ale pouze »my«, neboť společná činnost není věcí jednotlivce, nýbrž všech lidí dohromady, kteří se na ní podílejí. To platí i tehdy, když o něco lidé společně usilují, pokud jde o to, něco společně vykonat a podniknout, něco ustanovit a provést. Hovoří-li člověk tímto způsobem o »nás«, potom se tím cítí osloveni všichni, kteří se na celé věci podílejí. K tomu lze dokonce podotknout, že oním upřímným a důstojným množným číslem se cítí osloveni i nepřátelé, díky čemuž mnohé nepřátelství může vzít za své. To plyne z toho, že člověk oslovený v množném čísle se vědomě cítí být součástí lidského společenství. To v jeho mozku vyvolává chemickou reakci, při níž se produkuje hormon dopamin, který myšlenky a city člověka prostoupí impulzy štěstí. Užívá-li člověk ve své mluvě, svých slovech a také svém chování upřímně a důstojně onu slovní hodnotu »my« a zaměří-li ji na dotyčné společenství lidí, které tak oslovuje, potom pro něj vznikají pozitivní myšlenkové a citové impulsy. Tak je tomu i tehdy, když člověk tím, že takto hovoří, možná o něco umenší svou společenskou prestiž.

Co se přístupu k lidem týče, je používání slůvka »my« všeobecně i případ od případu nanejvýš důležité, stejně jako používání slůvka »prosím«, jakož i »máš« nebo »měl bys« namísto »musíš«, což má rovněž zcela mimořádný význam. Pokud se něco »má« nebo »by se mělo« udělat a člověk užije slovního obratu »to či ono by se mělo udělat«, pak tím vyjadřuje jak žádost, tak ale i fakt, že je tu cosi neodkladného, co se právě vyskytlo a má se vyřídit – tj. »nemusí« se to vyřídit z nějakého rozkazu, ale »má« se to učinit dobrovolně. Užívá-li člověk ve své řeči v uvedeném smyslu slova »musíš«, pak to celé vždy a v každém případě představuje rozkaz a nátlak – ten ovšem užíváním slova »máš« odpadá, neboť to vyjadřuje dobrovolnost dotyčného činu. A spojí-li člověk to vše v nějakém ohledu se slůvkem »prosím« – tj. tehdy, když o něco prosí nebo pomocí slůvka »máš« nepřímou vyzývá k vyřízení nějaké záležitosti –, pak tím oslovuje svobodnou vůli druhého člověka, který tedy sám rozhoduje o tom, zdali chce něco učinit nebo něčeho zanechat. Je-li mu něco tímto způsobem ponecháno na rozhodnutí, pak bude vůči tomu svolnější a oné nepřímé výzvě, že »má« nebo »by měl« něco udělat, vyhoví z vlastní iniciativy. To, že se člověk do nějaké práce nebo nějaké věci zapojí dobrovolně a z vlastního určení, vede též ke snášenlivosti, mírumilovnosti, patřičné slušnosti, závaznosti a souladu, jakož i ke spojujícímu, přátelskému a radostnému chování atd. Užívá-li se oproti tomu výraz »musíš«, pak to vždy znamená nátlak a vede to automaticky k nechuti, neradosti, odporu a všem dalším negativním hnutím, přičemž práce k vyřízení podle okolností utrpí na kvalitě a lidé ji obdaří nedostatečným výkonem, neboť ji pod nátlakem slova »musíš« zvládají jen s obtížemi. Tolik pohled a posouzení alespoň z čistě psychologického pohledu.

Musí-li člověk o něčem hovořit, něco vyprávět nebo vysvětlit, pak k tomu existuje zlaté pravidlo, které by měl bezpodmínečně zohlednit, přičemž i v tomto případě mu výraz »má«, resp. »měl by« ponechává na rozhodnutí, zdali se jím chce nebo nechce řídit. Toto pravidlo uvádí a učí, že člověk má vždy říci jen tolik, kolik je nutné, a to nezávisle na tom, jde-li o citlivé či nemilosrdně tvrdé věci a témata. Jedná-li se např. o probírání naučné látky, podněcují krátká vysvětlení posluchače k tomu, aby sami o všem přemýšleli a snažili se vše pochopit, což pak vede k tomu, že dříve či později položí odpovídající věcné

dotazy, jež si vyžádají další vysvětlení. To může samozřejmě nějakou dobu trvat – člověk o všem přemýšlí a osvojuje si pochopení dané věci několik málo minut nebo i vícero let. To je nevyhnutelný vývoj verbálního učení se, který začíná u dětí už v raných letech, kdy jim vychovávající vysvětlují všechny možné věci a musejí odpovídat na jejich dotazy. Podle případu je to ale i tak, že člověk svou mluvou a svými vysvětleními odebírá živnou půdu zbytečným spekulacím, pokud určité citlivé věci a témata probírá a vysvětluje jen do té míry, v jaké je to nezbytné. Pokud člověk ve své mluvě, svých vysvětleních či své výuce hovoří s porozuměním právě jen tolik, kolik je nutné, a předchází nadbytečným diskuzím, tak ani nemusí nést zodpovědnost za to, že si posluchači věci chybně vyloží a vyvstane nedorozumění. Člověk se má tedy ve své mluvě, svých vysvětleních, svém vyprávění a vyučování vždy řídit pravidlem, aby vše stále předkládal stroze, suše a bez příkras, avšak upřímně, jasně, zřetelně a trefně. Tak je jednak schopen rychle a obsáhle formulovat a vyjádřit mnoho hodnot a jednak tímto způsobem mluvy podněcuje zájem posluchačů, čímž se takřkajíc dostává do středu pozornosti, což jej ovšem nesmí svádět k namyšlenosti, sobectví, panovačnosti a velikášství. V této věci pak opět platí jedno pravidlo, které uvádí, že člověk má klidně a prostě zůstat na pevné půdě skromnosti a zdrženlivosti. Důstojní lidé mluví málo, jen na základě reality a pravdy reality, a mluví jen tehdy, je-li to nutné – tím také na své bližní dělají velký dojem, budí v nich důvěru a působí po mezilidské stránce hodnotně. Při tom si však také velmi jasně uvědomují, že hovoří-li jen málo a jen podle reality a pravdy reality, tak ani nemohou říci nic banálního, hloupého a chybného.

Pokud člověk něco řekne, o něčem hovoří či něco vysvětluje, vypráví či vyučuje, musí vždy zvolit určitý časový okamžik, tj. zohlednit přesný časový sled, resp. exaktně a přesně zkoordinovat časové průběhy událostí (timing) – např. musí přesně a správně zvolit okamžik, kdy a jak má co říci, udělat či vysvětlit. Nezohlední-li tuto okolnost, tak se dopustí závažné chyby, kterou může způsobit mnoho nevýhod a těžkostí a napáchat mnoho zla. Při tom ať pomyslí, že ten, kdo je ve špatném čase na špatném místě nebo ve špatném čase říká to špatné, utrpí velkou újmu. Nezohlední-li člověk ve své mluvě, svém vysvětlování, vypravování, poučování a vyučování koordinaci časových průběhů, pak to vše předem odsoudí ke krachu. Toho se však musí vyvarovat, což nezbytně předpokládá, aby vše správně zohlednil a uvážil; v opačném případě se dopustí závažné chyby, kterou může napáchat ohromnou škodu. Také slova a věty, které používá, musí neustále kontrolovat, neboť jinak se vystavuje riziku, že si »sedne do kopřiv« a znemožní se. I ta nejlepší slova a věty, které vytvoří, musí neustále prověřovat co do jejich správnosti a v případě nutnosti je korigovat. To je nezbytné i tehdy, když tlačí čas, něco se opoždí anebo jde rychleji, než se myslelo. Řekne-li člověk ve špatném čase jedno špatné slovo a jednu špatnou větu nebo ve špatném čase něco vysvětlí, vypráví, poradí či vyučuje, pak to může vést k osobní nebo společenské katastrofě. To platí i tehdy, když si chce člověk v nějaké věci zjednat sluchu nebo se domoci svého práva. Nutné je rovněž myslet, uvažovat a jednat rychle a racionálně, neboť prodlevy vzniklé pomalým myšlením a uvažováním mohou způsobit ohromnou škodu. Právě to je okolnost, kterou lidé posedlí mocí bytostně nenávidí, protože si zpravidla přejí vše rychle vyřídit ve svůj prospěch. Z toho důvodu zdůrazňují čas jako rozhodující faktor, který však jejich spolubližní zpravidla postrádají, protože ti se ve světě svých myšlenek a citů pohybují na poklidnějších a pomalejších drahách. Bližní mají tedy mnoho času, aby se v nějaké věci rozhodli, zatímco lidé posedlí mocí tento čas nemají, tudíž pro ně hraje zásadní roli a ustavičně jsou puzeni k tomu, aby dosahovali svých mocenských cílů. To je však nevyhnutelně spjato s tím, že řečnickými manipulacemi násilím a nátlakem ovlivňují názory a mínění svých posluchačů a podřízených a lámou jejich vlastní, jen slabou vůli. Z toho důvodu nemohou posluchači a podřízení plánům mocichtivých zabránit a smést je se stolu ve fázi jejich vzniku. Pro normálního, obyčejného člověka, který sám není mocichtivý, je tedy nezbytné, aby se vždy držel reality a pravdy reality. To pro něj také znamená, aby používal své ratio, svůj rozum a chápavost a prohlédl s jejich pomocí mocichtivost mocných a postavil se jim na odpor, namísto aby se přidával k jejich mocenskému povyku. To může zabolet u srdce mnohé z těch, kteří kdejakým mocichtivcům slepě

propadli, považují je za idoly, leží jim u nohou a plazí se před nimi v prachu, zatímco sebe samé ponižují až k té nejubožejší pokoře.

V přístupu ke člověku má zcela mimořádný význam oslovovat jej jeho správným jménem, neboť slyší-li člověk z úst svého bližního své vlastní jméno – nebo čte-li jej v dopise atd. –, tak to lahodí jeho uchu a vznikají v něm impulzy štěstí. To skutečně už nijak nesouvisí s namyšleností, velikášstvím, sobectvím a podobně, ale s tím, že si člověk přeje, aby se s ním zacházelo slušně, upřímně a s respektem, což je také jeho dobré právo. Doktorské, ředitelské a jiné tituly ovšem pro zdravého, normálního a rozumně uvažujícího člověka nemají žádný význam, neboť v principu jsou jen prázdný dým a nevypovídají nic o charakteru, osobnosti a stavu lidskosti dotyčného člověka. Ti, kteří vyžadují, aby je takovými tituly druzí oslovovali, jsou zpravidla jen sobci, lidé panovační a namyšlení atd. V případě slov a vět hraje velkou roli také jejich zvukové zabarvení a správný přízvuk, jakož i jejich pozitivní a negativní formulace. V tomto směru se obzvláště v 80. letech 20. století objevil po celém světě zlý a chybný způsob slovního a větného přízvuku, z něhož vyvstala slovní, větná a jazyková disharmonie, která trvá až do dnešní doby 21. století. Tak jako se rozšířil tento krajně negativní a špatný způsob přízvuku slov a vět, tak se na celém světě rozšířilo i vše negativní a špatné. Od té doby, co se tato jazyková disharmonie objevila, tedy onen chybný slovní a větný přízvuk, jde na světě velmi mnoho věcí podnikaných pozemšťany od desíti k pěti; velmi mnoho věcí jde z kopce a nabralo destruktivní kurz. Zcela disharmonické druhy organizovaného rámusu, který se od 80. let nazývá »hudbou« a »zpěvem«, stejně jako ono chybné přízvukování slov a vět, vyvolávaly do dnešního dne ve všech ohledech čím dál horší důsledky. Od té doby se na celém světě šířil nábožensko-sektářský fanatismus, vinou povstání a stále častějších válečných akcí masivně přibývalo masakrů lidí, stejně jako na celém světě eskalovalo mizerné hospodaření bank, států, firem, koncernů a rodin atd. To vše jsou nepopiratelné důsledky onoho velmi zlého trendu chybného přízvukování slov a vět, který se vyvinul od 80. let, i když to samozvaní »superchytří experti« považují za směšné a nechtějí to připustit. To celé však nesmírně mnoha lidem způsobuje tělesné a psychické bolesti, které centrum bolesti v jejich mozku již nedokáže zcela zpracovat, takže nad sebou čím dál častěji ztrácejí nervy, propadají psychickým krizím, dávají volný průchod ohromné agresii a stávají se asociálními a neschopnými života atd.

Budeme-li lidský jazyk, slova a z nich utvořené věty pozorovat pozorněji, můžeme shledat, že v sobě obsahují mnohem více hodnot než jen svůj ryzí obsah. Jazyk, slova a věty, jimiž lidé mezi sebou komunikují a navzájem se dorozumívají, představují emocionální moc, jíž nikdo nedokáže uniknout. Už jednotlivá slůvka rozhodují o tom, bude-li někdo brán vážně či nikoliv, takže pokud mluvčí ve své řeči neustále a často používá např. »a«, »nebo«, »ale«, »přesto«, »pak«, »tedy«, »no a«, »no dobře«, »já« nebo »nicméně« atd., tak se tím snadno vystavuje kritice, neboť odkrývá své cíle a vzbuzuje nedůvěru a antipatii. Má-li člověk v nějakém rozhovoru, projevu, poučeních a vysvětleních uplatnit vlastní sílu, vlastní integritu, skromnost, upřímnost, čest a důstojnost, pak také tyto hodnoty musí ve své mluvě otevřeně vyjádřit. To však předpokládá, že musí po stránce svých vlastních hodnot, vědomostí, vlastních schopností a možností projevit a zapojit zdravou a ve skromnosti tkvící dominanci, kterou nebude posluchače nijak manipulovat, nýbrž naopak ozřejmí svůj vlastní volní zájem, na jehož základě posluchači jeho hodnoty rozpoznají, uznají a budou je respektovat. Při tom se nejedná o žádný mocenský souboj mezi mluvčím a posluchači, stejně jako ani o touhu získat vliv, nýbrž jen a pouze o to, aby posluchači vše jasně, zřetelně a se zájmem ocenili a mohli tedy všemu porozumět a pochopit to, k čemuž patří i zkoumání pozadí celé věci, jakož i nezbytné odpovědi a vysvětlení.

Jen lidé neskromní a usilující o moc podpírají vše, co říkají a podnikají, natolik citelnou dominancí, že jí své posluchače manipulují, a ti pak věří, že když s těmito mocichtivými hrají na stejnou notu, tak zastávají své vlastní názory. Lidé posedlí mocí bojují v každé situaci absolutně neskromně a negativním způsobem o svou nadvládu, přičemž jsou pro ně nevyhnutelným prostředkem manipulace, násilí a nátlak, jakož nezřídka i herectví, lži, podvody, pomlvy, pomsta a odplata. Snaží-li se tito lidé zvýšit

svůj vliv a moc a usilují-li pomocí manipulace, násilí, nátlaku a všech nekalých prostředků o svou nadvládu a pravomoc rozkazovat či brání-li svou mocenskou pozici, pak si ani sami vůbec neuvědomují, jakých zlých, zvrhlých a člověka nedůstojných věcí se vlastně dopouštějí. Při tom všem je to zpravidla tak, že nebojují otevřeně, ale jen ve skrytu, aby lži a podvodem klamali své bližní a nenechali je rozpoznat svou pravou tvář a své pravé záměry, které za jejich mocichtivými intrikami tkví. Pokud však jejich nízké emoce a intriky jejich spolubližní rozpoznají, tak vznikají situace, které jim podkopávají a znemožní dosažení jejich cílů. Mocí posedlí se tedy mohou tímto způsobem chovat a udržet si svou moc jen tak dlouho, dokud jejich spolubližní nemají pod kontrolou svůj vlastní rozum, chápavost a svou vlastní pravomoc rozhodovat, takže vše přenechávají mocichtivým. Jak dlouho mocí posedlí svým racionálním myšlením dokážou kontrolovat své emoce a utajovat je před svými bližními, aby tito nerozpoznali jejich skutečnou povahu, tak dlouho mohou vykonávat svou moc a udržet lid pod svou knutou. A tak je tomu od nepaměti i u celého pozemského lidstva, jak se během jeho tisícileté historie potvrdilo. Historie pozemského lidstva je historií válek, masakrů, povstání, revolucí, vražd, kriminality, zločinů a zvrhlých nábožensko-sektářských bludů, které stály život miliony lidí. Je to historie pomsty a odplaty, lačnosti a hamižnosti, nespravedlnosti, mučení, trestu smrti, zpustlosti a všech zlých zvráceností. Při tom odjakživa hrály roli nehorázně zlé a špatné myšlenky, city a emoce, které by však v zásadě každý člověk měl co nejlépe kontrolovat a nenabízet je mocichtivcům a nepřátelům jako zbraň.

Chce-li se člověk v životě s ohledem na své bližní projevit hodnotně a tím nejlepším způsobem, pak se musí v tom dobrém a pozitivním smyslu učinit nepostradatelným, čehož ovšem může dosáhnout jen upřímností, počestností a důstojností svých slov a svého chování. V tomto smyslu má ke svým spolubližním přistupovat s patřičně správnými slovy, způsoby chování, skutky, činy, myšlenkami, city, soucitem a plným projevem všech svých ctností. Od těchto hodnot se nesmí nikdy vzdálit, avšak učiní-li tak přesto, potom utrpí nekonečné porážky, vnitřní bídu, nouzi, trápení a bolest. Vskutku je pro člověka povinností, aby se v životě ve všech myslitelných situacích sám prosadil, a pokud toho není schopen, tak je jeho povinností požádat o pomoc náležitě moudré spolubližní. V zásadě však musí každý člověk z vlastní ochoty činit svá vlastní rozhodnutí a ta pak uskutečňovat, stejně jako musí na základě svých schopností a možností rozvíjet svou vlastní tvořivost ve všech podobách a nést za to též plnou zodpovědnost. Je povinností každého člověka, aby v každé životní situaci otevřeně propůjčoval elementární výraz své samostatnosti, své lásce, vnitřnímu míru, vnitřní svobodě a harmonii, jakož i soucitu, lidskosti, cti, laskavosti, upřímnosti a důstojnosti. Jen tehdy, pokud tak jednotlivec učiní a vykoná v tomto ohledu sám všechna rozhodnutí, tak si bude v životě určovat svůj vlastní kurz. Tím ovšem v mnohém ohledu ulehčí i svým spolubližním, neboť jim půjde příkladem svou zodpovědností, kterou vůči nim projeví, avšak v mnoha věcech ji z nich také sejme.

Mnoho lidí se obává toho, že by sami měli být ti, kteří v nějakém ohledu mají nést zodpovědnost vůči svým bližním, fauně, flóře a planetě atd. Tak je tomu dokonce i u mnohých z těch, kteří působí jako nadřízení nebo jiným způsobem ve vůdčích pozicích vedou lidi či zadávají a kontrolují jejich práci. Tato obava tkví zpravidla v tom, že by měli sami činit nějaká rozhodnutí, dále ale také v tom, že by se mohli dopustit chyb. Faktem však je, že při rozhodování o všelijakých věcech nejde bezpodmínečně o to, aby se vše vykonalo správně, neboť v zásadě jsou chyby neustále povoleny, jelikož bez nich se nic nemůže podařit a vyvinout se správně. Navíc jsou zde chyby od toho, aby se z nich lidé učili, odstranili je a učinili pak vše lépe, díky čemuž nakonec svými správnými slovy a svým správným chováním učiní více dobrých, správných a bezchybných rozhodnutí než těch špatných. Stejně se to má s každou konanou prací, každým jednáním nebo činem atd., přičemž zde však více záleží na tom, jsou-li související nezbytné informace správně přijaty, pochopeny a správně ambiciózně rozvedeny, nebo naopak nepochopeny a provedeny bez zájmu, čímž vznikají chyby.

Moc správných slov a správného chování se vztahuje v každém ohledu i na poučení a vyučování v »Učení pravdy, Učení Tvořivé energie, Učení života«, které má pozemskému člověku pomáhat a vytyčovat mu

cestu v tom směru, aby pěstoval své myšlenky a city o Tvořivě-přírodních zákonech a doporučeních, vnímal je, rozuměl jim a řídil se jimi. V tomto ohledu musí vyučující volit správná a trefná slova, přičemž jeho chování musí být s Učením v souladu. Toto Učení, Učení Tvořivé energie, resp. »Učení pravdy, Učení Tvořivé energie, Učení života« v sobě neobsahuje nic v tom smyslu, že se má jeho prostřednictvím změnit svět, jak by se ve falešné interpretaci mohli domnívat lidé naivní, kteří pak např. Učení napadají, jakož i ty, kteří je vyučují. K těmto útokům se však uchylují jen proto, že dosud nejsou dostatečně chytří a vyzrálí na to, aby svým rozumem a svou chápavostí postihli realitu a pravdu reality, neboť jim chybí směrodatná životní zkušenost, z níž by si mohli osvojit ostrý a jasný náhled na skutečnost. Chtějí-li tito naivní lidé vést »moudré« řeči a věří-li, že k tomu volí ta »správná« slova, která samozvaní chytrolíni od nepaměti běžně užívají, jako např.: »Chce-li člověk změnit svět, pak musí začít sám u sebe«, pak tento způsob mluvy zanechává hořkou pachutí. Tato pachutí se přitom vztahuje na nepochopení dotyčné osoby, která takováto »tradiční moudra« ve své mluvě používá, aniž by chápala, co se tím vlastně chybně říká. Ani Učení Tvořivé energie, ani žádné jiné dobré a pozitivní učení – které hovoří o tom, že se má člověk věnovat Tvořivě-přírodním zákonům a doporučením, vnímat je, akceptovat je a uskutečňovat je ve svém životě – není zaměřené na to, chtít změnit svět. Každé takovéto učení slouží pouze tomu účelu, že by měl na sobě člověk pracovat a utvářet ze sebe opravdového člověka, přičemž ono „MĚL BY“ vždy vyjadřuje, že se musí člověk sám rozhodnout, zdali chce nebo nechce něco učinit. Každé dotyčné učení se tedy zaměřuje jen a pouze na jednotlivce, který o poučné informace dobrovolně usiluje. Pokud tak člověk učiní, jde také ohledně celého Učení svým bližním příkladem, neboť jen tak může učinit zadost tomu, co správnými slovy, resp. co dobrého, pozitivního a správného ústně, písemně, jakož i svým jednáním, svými činy a svým chováním vyučuje.

V Učení Tvořivé energie, resp. »Učení pravdy, Učení Tvořivé energie, Učení života«, jakož i v kterémkoliv jiném dobrém a pozitivním učení, jsou důležitá správná slova, jež mají být zacílena na to, aby oslovila lidi na Zemi v tom smyslu, že se mají snažit vnímat a zaměřovat se na Tvořivě-přírodní zákony a doporučení, akceptovat je a změnit podle nich sami sebe a své chování. Při tom výslovně stojí v popředí ono „MĚLI BY“, neboť všechna pro a proti v jakémkoliv ohledu jsou na absolutně vlastním rozhodnutí každého jednotlivce. Nic tedy není spjato s manipulací, misionářstvím, násilím ani nátlakem, neboť o všem každý jednotlivec rozhoduje svobodně. Oproti náboženstvím, sektám a různým organizacím atd. není Učení ducha – ani žádné jiné dobré a pozitivní učení, které existuje ve stejném rámci – žádným fascinujícím nástrojem spásy ani moci, stejně jako ani ničím, co údajně poskytuje nějaké výhody ohledně hmotných věcí, „božské“ pomoci či „božského“ určení toho nejlepšího či přinejmenším alespoň dobrého osudu. Každá bludná víra v boha, ať už jakákoliv, je vázána na závazky a protislužby v tom smyslu, že člověk musí prosit, resp. žebrot o něco „božského“, o „boží“ pomoc či „boží“ požehnání atd. Je-li pak toto žebrot údajně vyslyšeno, znamená to opět protislužbu, a to ze strany „božstva“, což ovšem opět podmiňuje protislužbu ze strany věřících a modlících se, resp. žebrajících, kteří pak onen poskytnutý „božský“ dar, resp. „boží pomoc“ musejí kvitovat s očividně přehnanými děkovnými modlitbami.

Závěrem je nutno konstatovat, že ten, kdo nevolí ta správná slova a neutváří správně své chování, je životem a spolubližními znevýhodněn. Při volbě správných slov a správného chování je ale také nezbytné, aby člověk své spolubližní nepřecházel, nepovyšoval se nad ně a nepřistupoval k nim, jako by byli něčím méně než on sám. Vlastní skutečnou velikost musí člověk navenek vždy poněkud tlumit svou skromností, avšak neučiní-li tak, potom v něm vznikne namyšlenost, sobectví a sebepřecenění atd. Proto je i při používání správných slov a správného chování nezbytné pěstovat opravdovou skromnost, což značí velkou obratnost v zacházení s lidmi. Skromnost je také zmírňující opatření, aby člověk vychloubačně nerozprávěl sám o sobě a nebyl sám sebou příliš zaujat, neboť čím více člověk svou neskromností velebí sám sebe, své jednání, činy, slova a chování, tím více irituje své posluchače. Tak je tomu proto, že vlastním jassem, jímž se chce člověk vyzdvihnout (zpravidla chvástáním atd.), padají jeho

bližní o to hlouběji do temnoty a připadají si méněcenní a nicotní. Tak se stává, že čím zářivěji se člověk prezentuje, tím temněji se vnímají jeho spolubližní, ba si připadají hloupí a méněcenní, což v nich často vyvolává psychické poruchy vědomí. Počíná-li si tedy člověk ve vztazích ke svým bližním na základě skutečné a upřímné skromnosti, jakož i chytře a moudře, a zná-li zákony a doporučení rovnosti, rovnocennosti a rovnoprávnosti, potom ví, že je jeho vlastní převaha vůči jiným lidem v každém případě bezpředmětná, hloupá, chybná a škodlivá. Opravdový a upřímně skromný člověk tedy absolutně necítí nutnost, a tedy nemá zapotřebí dávat vůči druhým na odiv svou převahu, jako např. chvástáním, lhaním, šířením drbů a pomlouváním. Správné je pouze to, aby vyjadřoval sebe samého pravými, dobrými, pozitivními a správnými slovy, jakož i právě takovým chováním, svými vlastními názory, vědomostmi, soucitem, pravou láskou, moudrostí a hodnotnými skutky a činy.

Billy

Semjase-Silver-Star-Center

2. června 2012, 1.02 hod.

(po 24 minutách)

Tento článek je velmi hodnotný, a chápu proto Bernadettino přání, stejně jako to, že ho chcete mít vložený do našeho dnešního kontaktního rozhovoru. To vše je skutečně velmi dobré, a tudíž bude mít význam, aby to bylo šířeno v různých spisech.

Billy Děkuji, ale z toho článku vyplývá i jedna otázka na tebe, totiž ta, jak to je u vás, Plejaren, ohledně přátelství a nepřátelství a ohledně násilí a nátlaku? V tom článku jsem přece psal, že hledá-li člověk přátelství, tak se pak objevují i nepřátelé, a tím pádem protivníci.

Ptaah Nepřátelskosti a nepřátelství, stejně jako zvrhlé účinky v tom smyslu, že by vznikalo násilí a nátlak, jako se to děje u pozemšťanů, se přinejmenším u našich, plejarische, národů neobjevují. Na násilí a nátlak odpovídáme v nouzovém případě logickým násilím, avšak nikdy v tom smyslu, že by byl ohrožován život. A tak je tomu i tehdy, kdyby bylo proti nám mířeno bojové násilí nebo nucení/nátlak, neboť takováto zvrhlá násilná jednání potíráme v extrémním případě zbraněmi, které neohrožují život a které protivníky pouze učiní neschopnými boje tím, že budou znečistivěni, resp. omámeni. To ovšem již po tisíce let nikdy nebylo nutné. To ale platí jen pro naše vlastní plejarische národy, neboť u různých členů naší Federace je tomu jinak, ovšem v žádném případě to u nich není tak zlé jako u pozemšťanů, u nichž se zabíjí, vraždí a ničí. Přirozeně že i u nás, Plejaren, existuje nepřejícnost, pohoršení, zloba/zlomyslnost a hořkost atd., jelikož toho nejsou uchráněni žádné lidské bytosti, nicméně tyto nectnosti se u nás drží v mezích a v žádném případě se nezvrhávají. Takovéto nectnostnosti trvají bez výjimky jen krátkou dobu, nanejvýš několik málo dnů, po nichž opět zvítězí a znovu se stanou normálními rozum a soudnost, čest, důstojnost, soucit a vzájemná blahovolnost. Nepřátelskosti, nepřátelství a zvrácené působnosti však nejsou uplatňovány nikdy. To má svůj důvod, který spočívá v tom, že se u nás lidé již od útlého dětského věku učí výchovou tomu, aby byli obsáhle ctnostní, aby logicky ovládali svá myšlenkově-pocitová a emoční hnutí a aby zpracovávali osobní rozladění. To znamená, že při získávání přátelství ani nevystupují žádní nepřátelé či jakékoliv jiné podobné formy, neboť to by odporovalo naší etice a logice.

Billy Pak to tedy s lidmi ze Země nelze srovnávat, jelikož u mnohých z nich nepřevládá ani pravá etika, ani logika, ani pravý soucit či láska, pokud jim jde o to využívat vlastní výhody atd. Nepřátelství, žárlivost, závist, chamtivost a egoismus jsou tu velmi časté a častokrát se zvrhávají v celoživotní nenávisť, v soudní žaloby a nezřídka i v násilí, nátlak, vraždění, zabíjení a ničení. Toto je žel skutečnost a její pravda, pokud jde o to, že u mnohých pozemských lidí se tyto zvrhlosti objevují během celého jejich života. Žel bude trvat ještě velmi, velmi dlouho, než se to změní – pokud se to vůbec změní, neboť všechno to zvrácené je v pozemských lidech tak zažrané v podobě zvyků, že se to v dohledné době příliš nezmění, a tudíž se bude jednat jen o jednotlivé a malé skupiny, jež budou měnit své smýšlení k lepšímu. A právě ty podávají

velmi velké výkony a musejí být komplexním vzorem pro velkou masu, aby se těmto vzorům velice pomalu přizpůsobovala. Ale jak jsem řekl, toto si vyžádá nesmírně dlouhou dobu, a když vy, Plejaren, uvádíte, že potrvá asi 800 let už jen to, než se větší uskupení lidí tohoto světa konečně začnou svými myšlenkami a pocity věnovat skutečnosti, její pravdě, a tím i Tvořivě-přírodním zákonům a doporučením, tak do té doby bude moci a bude zasahovat lidstvo, planetu, její přírodu, zvířectvo a rostlinstvo ještě velmi mnoho neštěstí a pohrom.

Ptaah Což tak žel skutečně bude.

Billy A proto nesmíme přestávat se svojí misí, ale musíme v ní stále pokračovat, i když to přináší jen nepatrné úspěchy – častá krupěj však vyhloubí i nejtvrďší kámen.

Ptaah To je nepopíratelné, a sice i ve smyslu mise.

Billy Právě. Pak tu mám následující: Různí lidé nerozumí tvým výpovědím ohledně mimozemšťanů, kteří létají do pozemského vzdušeného prostoru – nebo právě nelétají. Takže chci opět zavést řeč na neznámé létající objekty, ale ne na ty, které mají ty mimozemské původy, o kterých jsme již různě hovořili a k nimž jsi konstatoval, že všichni tito mimozemšťané našli cestu k Zemi v důsledku starých záznamů Nokodemionových národů. K tomu jsi rovněž vysvětlil, že národy těchto planet, ke kterým tyto kosmické lodě patřily, se nakonec připojily k vaší Federaci. Prokazatelně ale existují různá UFO po celém světě, která jsou pozorována mnohými svědky, přičemž různé velké i menší objekty tohoto druhu představují tajné vynálezy různých pozemských států, což ale nelze oficiálně dokázat, neboť se jejich existence popírá a zatajuje. Tím ale není řečeno ještě vše, neboť tu přece existují ještě různé velké a malé létající objekty, které jsou schopné měnit dimenze a jež patří těm, kteří pochází z budoucnosti. O tom všem jsi hovořil otevřeně nebo soukromě, a také o tom mnohé vícekrát říkali i tvá dcera Semjase a Quetzal. K tomu nyní ale otázka: Po celá léta byla různě po celém světě činěna mnohá pozorování UFO, která budila rozruch a která byla potvrzena i vojsky, vojenskými a jinými piloty, policejními orgány a soukromými osobami. Ty jsi ale řekl, že kromě těch, které jsi zmínil, nevlétli či nelétají do pozemského vzdušeného prostoru žádné další mimozemské stroje.

Ptaah Něco jsi zamotal, nebo jsi něčemu špatně porozuměl, milý příteli, neboť správná je skutečnost mého dotyčného mínění, že do pozemského prostoru nevlétávají žádní další, nám Plejaren neznámí, nepozemšťané. Kromě toho jsem hovořil i o tom, že nemáme žádné kontakty s nám neznámými nepozemšťany, kteří se pohybují v pozemském prostoru, nebo že nemáme možnost s nimi vstoupit do kontaktu. V této věci jsem se různě na tuto skutečnost odvolával, např. v červnu 2006 (*pozn. Billy = 424. Kontakt, 17. června 2006*), stejně jako v prosinci 2007 (*pozn. Billy = 457. kontakt, 12. prosince 2007*) a v prosinci 2010 (*pozn. Billy = 511. kontakt, 25. prosince 2010*). Když jsem tedy hovořil o tom, že na Zemi nepřichází žádní další nám známí nepozemšťané, pak se to vztahovalo výhradně na nově se objevující nepozemšťany, nikoliv však na ty, jejichž existence na Zemi je nám po hodnou dobu známa.

Billy Opět nedorozumění, ale to je nyní i vysvětleno. Takže jsou ti vám neznámí stále ještě přítomní, a ti také vlétávají do pozemského prostoru a opět z něj vylétávají. Zde skutečně došlo k úplnému nedorozumění, jak ze strany různých čtenářů kontaktních zpráv, tak i z mé strany. Jak se má situace s vašimi šetřeními ohledně kontaktů mezi pozemšťany a těmito cizinci, kteří se pohybují v pozemském vzdušném prostoru, o jejichž existenci víte?

Ptaah Jak jsme byli schopni zjistit pomocí nanejvýš přesných objasnění, neproběhly až do dnešní doby mezi těmito nám neznámými nepozemšťany a pozemšťany žádné styky, resp. kontakty.

Billy Je to jednoduše na zbláznění, že se stále vtírají nedorozumění, neboť nehovoříte dostatečně podrobně a jasně, když na věc nejste speciálně dotázáni.

Ptaah To platí oboustranně, neboť i ty odpovídáš vždy jen na přímé otázky, aniž bys k tomu dával další výklady. A tak, jak se tímto řídíš ty, se tím řídíme i my. Tato forma otázek a odpovědí je přece principiálně i správná, protože tak člověk nesklouzává do stěží důležitých podrobností.

Billy V tom máš přirozeně také pravdu. Ke tvému vysvětlení ohledně tvých výpovědí učiněných při starých kontaktních rozhovorech dohledám odpovídající údaje z Bloků kontaktních zpráv a doplním je k tvým vysvětlením. Rovněž mohu použít náš nynější rozhovor k zodpovězení jedné otázky v bulletinu.

Ptaah To je dobře, tak si to zájemci budou moci přečíst.

Billy Pak mám jednu otázku ohledně vody, resp. vod: Proč je tomu vlastně tak, že v hlubokých vodstvech, jako v mořích a jezerech, vody navzdory ohromným hloubkám neochořují a může v nich existovat život? Prostým vlněním to přece jistě možné není, že? Každopádně si to neumím představit, protože vlnění se přece nemůže dostat až do takové hloubky na samé dno.

Ptaah V tom se nemýlíš. Ve skutečnosti se každé vodstvo jednou za každý rok regeneruje, přičemž se veškeré vodní masy nastaví na teplotu 4 stupňů Celsia a proběhne jejich kompletní převrácení až po dno. Díky tomu zůstávají vody zdravé a životaschopné.

Billy Aha, to jsem nevěděl. Proto má otázka. Pak mám něco jiného: Jak se to vlastně má s kometami, ty musejí být přece rovněž pomíjivé, že? Když vlivem slunečního záření získávají svůj chvost, který přece může být dlouhý až 500 miliónů a více kilometrů, tak se přece opotřebovává jejich hmota, a proto nemohou existovat věčně a jednoho krásného dne se musejí rozložit. Je také nutné povážít, jak často se kometa dostává do oblasti slunce, přičemž myslím kupříkladu na Halleyovu kometu, který je přece pozemšťanům známá již asi 2000 let, má oběžnou dobu 76 let a ukončí svoji existenci např. rychleji než kometa Hale-Bopp; Hale-Boppova kometa byla objevena až roku 1995, vykazuje velikost zhruba 16 x 8 kilometrů, přibližnou délku 45 kilometrů a oběžnou dobu 3000 let a poté, co se v roce 1997 obecně viditelně objevila, se esoteričtí blázni věřící v konec světa šíleně pomátli na rozumu. To si pak vyžádalo mnoho sebevražedných obětí.

Ptaah To, co říkáš, je přirozeně správné. A co se týče tebou jmenované Halleyovy komety, tak z našich propočtů plyne, že se kompletně rozloží za přibližně 150 000 let. Kometa Hale-Bopp bude oproti tomu existovat ještě milióny let.

Billy To je pro Halleyovu kometu z kosmického hlediska velmi krátká doba.

Ptaah Opět pro mne nadešel čas, milý příteli, ale musím s tebou ještě probrat některé soukromé věci, a proto bychom měli svůj rozhovor zaměřit na ně.

Billy Samozřejmě, to mi i přichází vhod, jelikož já mám také ještě nějaké soukromé věci, které bych chtěl uvést do diskuze. Tak začni ty, milý příteli.

Poznámka FIGU SG ČR: Originální vydání v němčině obsahuje také 2 články ze švýcarských novin. V překladu tohoto kontaktu jsou oba články na stejné téma využity z českých zdrojů.

COPYRIGHT a AUTORSKÉ PRÁVO 2012/2015 (německy), 2024 (česky) »Billy« Eduard A. Meier, »Univerzální svobodné zájmové společenství«, Semjase Silver Star Center, 8495 Schmidrüti, Švýcarsko. Žádná část tohoto díla, žádné fotografie ani jiné obrazové podklady, žádné diapozitivy, filmy, videa ani jiné spisy nebo ostatní materiály atd. nesmějí být bez písemného svolení vlastníka copyrightu v žádné podobě (fotokopie, mikrofilm nebo jiný postup), ani za účelem utváření výuky atd., reprodukovány nebo zpracovávány, rozmnožovány či šířeny pomocí elektronických systémů.

Originál vydán prostřednictvím:

»Univerzálního svobodného zájmového společenství«, Semjase Silver Star Center, Hinterschmidrüti 1225, 8495 Schmidrüti, Švýcarsko. Překlad do češtiny FIGU Studiengruppe ČR: <http://cz.figu.org> info@cz.figu.org